

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 37/2011-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. júna 2011 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť JUDr. F. J., CSc., T., zastúpeného advokátskou kanceláriou G., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. G. M., PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 CoE 259/2010-22 z 26. augusta 2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. F. J., CSc., na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 CoE 259/2010-22 z 26. augusta 2010 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 CoE 259/2010-22 z 26. augusta 2010 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

3. JUDr. F. J., CSc. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 303,31 € (slovom tristoti eur a tridsaťjeden centov), ktorú je Krajský súd v Trenčíne povinný vyplatiť na účet Advokátskej kancelárie G., s. r. o., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti JUDr. F. J., CSc. vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 37/2011-14 z 3. februára 2011 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. F. J., CSc., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 CoE 259/2010-22 z 26. augusta 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bola uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 6 T 34/2007-244 z 23. decembra 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 23. decembra 2008, priznaná odmena a náhrada hotových výdavkov za poskytovanie právnych služieb v rámci povinnej obhajoby v celkovej výške 170,75 € (5 144 Sk). Vzhľadom na skutočnosť, že Okresný súd Trenčín mu priznanú odmenu riadne a včas neuhradil, podal u súdnej exekútorky JUDr. O. R., Exekútorový úrad B., návrh na vykonanie exekúcie. Vo vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie krajský súd uznesením č. k. 16 NcC 26/2009-12 z 11. decembra 2009 rozhodol, že sudcovia Okresného

súdu Trenčín sú vylúčení z prerokovania a rozhodovania danej veci, a súčasne vec prikázal na prerokovanie a rozhodnutie Okresnému súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd). Okresný súd uznesením č. k. 5 Er/85/2010-17 z 12. marca 2010 žiadosť súdnej exekútorky o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Podľa § 8 ods. 10, veta prvá zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových prostriedkoch verejnej správy (správne má byť uvedené o rozpočtových pravidlách, pozn.) Výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov nepodliehajú prostriedky poskytnuté zo štátnych prostriedkov a z rozpočtu Európskej únie. Je nepochybné, že oprávnenému ako ustanovenému obhajcovi v trestnom konaní mala byť priznaná odmena vyplatená z rozpočtových prostriedkov štátu. V zmysle citovaného ustanovenia zákona o rozpočtových prostriedkoch verejnej správy však prostriedky poskytnuté zo štátnych prostriedkov nepodliehajú výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov. Keďže týmto osobitným predpisom je aj Exekučný poriadok, súd má za to, že žiadosť súdnej exekútorky o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je v súlade so zákonom, a preto ju zamietol.“

Sťažovateľ sa proti uzneseniu okresného súdu v zákonom ustanovenej lehote odvolal. Krajský súd uznesením č. k. 4 CoE 259/2010-22 z 26. augusta 2010 rozhodol o odvolaní sťažovateľa tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že nie každý majetok je možné exekúciou postihnúť. Z exekúcie je vylúčený taký majetok, ktorý vzhľadom na svoj špecifický, zákonom určený charakter, nemôže podliehať režimu exekučného konania. Pokiaľ povinnou osobou je štátna rozpočtová organizácia vykonávajúca správu majetku štátu a svojimi príjmami a výdavkami je napojená na štátny rozpočet, exekúciu za použitia § 18a ods. 1 a 2 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe majetku štátu“) a § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozpočtových pravidlách“) nie je prípustné vykonať.

Vzhľadom na právoplatné zamietnutie žiadosti súdnej exekútorky o udelenie poverenia okresný súd uznesením č. k. 5 Er 85/2010-25 z 3. novembra 2010 rozhodol

o zastavení exekučného konania podľa § 57 ods. 2 v spojení s § 44 ods. 3 Exekučného poriadku.

Sťažovateľ považuje rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými bola zamietnutá žiadosť súdnej exekútorke JUDr. O. R. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na návrh sťažovateľa (oprávneného), vo svojich dôsledkoch za denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti), pretože „v hrubom rozpore so zákonom sa Okresnému súdu Trenčín priznala absolútna exekučná imunita“. Podľa názoru sťažovateľa sa krajský súd dopustil porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu aj tým, že svoje potvrdzujúce rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Krajský súd sa vôbec nevysporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami sťažovateľa, ktoré smerovali predovšetkým k právnemu posúdeniu veci, a svoje rozhodnutie odôvodnil účelovo.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Pri rozhodovaní o vydaní, či nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie nie je podstatné, akým konkrétnym spôsobom sa exekúcia vykoná, lebo o tom rozhodne súdny exekútor až neskôr. Skutočnosť, že prakticky nemožno siahnuť na finančné prostriedky súdov uložené na účtoch v štátnej pokladnici, neznamená, že by sa exekúcia nedala uskutočniť iným spôsobom. Teda súdy nepoživajú exekučnú imunitu, akoby to vyplývalo z uznesenia Krajského súdu Trenčín. ...

Priznaním absolútnej exekučnej imunity by sa z legitímnych vlastníckych nárokov ex offo obhajcov, týkajúcich sa už právoplatne priznaných trov právneho zastúpenia stali práva a nároky bez reálneho obsahu. Ustálená štrasburská judikatúra pritom konštatuje, že práva priznávané dohovorom musia byť právami reálnymi a účinnými a že teda ich obsahové a významové „vyprázdnenie“ či už v dôsledku konania, resp. nekonania normotvorcu alebo v dôsledku konania, resp. nekonania orgánu aplikácie práva je v rozpore s touto základnou interpretačnou a aplikačnou zásadou.»

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ namietal, že uznesením krajského súdu č. k. 4 CoE 259/2010-22 z 26. augusta 2010 došlo k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu

zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že základné právo sťažovateľa JUDr. F. J., CSc. vlastniť majetok upravené v čl.20 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu upravené v čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, a právo sťažovateľa pokojne užívať svoj majetok upravené v čl.1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu Trenčín sp.zn. 4CoE/259/2010-22 z 26.8.2010 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu Trenčín sp.zn. 4CoE/259/2010-22 z 26.8.2010 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Trenčíne, aby v nej znova konal a rozhodol.

Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia JUDr. F. J., CSc., trvalo bytom T. advokátskej kancelárii G., s.r.o. , vo výške 303,31 € na účet právneho zástupcu, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Krajský súd sa na základe výzvy ústavného súdu z 21. februára 2011 vyjadril k sťažnosti listom sp. zn. Spr 73/11 doručeným ústavnému súdu 4. marca 2011, v ktorom uviedol:

„Predmetné rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4CoE 259/2010-22 zo dňa 26. 8. 2010 je riadne odôvodnené v zmysle ustanovenia § 168 ods. 2 a § 157 ods. 2 O.s.p. Tvrdenie sťažovateľa, že súd sa zámerne nevysporiadal s jeho argumentáciou uvedenou v odvolaní, považujem za subjektívny pocit účastníka. V rozhodnutí krajského súdu je uvedené z akých dôvodov je rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdené, a to s poukazom na zákonné ustanovenia, z ktorých odvolací súd vychádzal pri vyslovení daného právneho názoru. Rozhodnutie nie je odôvodnené účelovo, ale odôvodňuje právne posúdenie veci súdom prvého stupňa i odvolacím súdom.

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie základného práva vlastniť majetok, zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odvolací súd pri rozhodovaní v tejto konkrétnej veci vychádzal z platných a účinných ustanovení zákona č. 278/93 Z.z. o správe majetku štátu a zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, na ktoré vo svojom rozhodnutí aj poukázal.

Súčasne Vám oznamujem, že súhlasím s tým, aby v zmysle § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/93 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.“

Sťažovateľ ústavnému súdu listom z 25. februára 2011 oznámil, že na vykonaní ústneho pojednávania netrvá.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia sťažovateľom označených práv podľa ústavy a dodatkového protokolu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom...

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy vykonávajú (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ústavy). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu teda predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana v zákonom predpokladanej kvalite poskytne (mutatis mutandis napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s výkladom a aplikáciou ustanovenia § 8 ods. 10 zákona o rozpočtových pravidlách a § 18a ods. 1 a 2 zákona o správe majetku štátu. Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu trpí podľa sťažovateľa ústavnoprávnym deficitom aj z dôvodu, že sa vo svojom odôvodnení adekvátne nevysporiadal so všetkými dôvodmi a argumentmi uvedenými v sťažovateľovom odvolaní.

Podľa § 8 ods. 10 zákona o rozpočtových pravidlách výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov nepodliehajú prostriedky poskytnuté zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie. Hnuteľný majetok a nehnuteľný majetok obstaraný z prostriedkov poskytnutých zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie nepodlieha výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov, s výnimkou výkonu rozhodnutia na majetok obstaraný z prostriedkov štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie, o ktorom tak ustanovuje zmluva podľa § 20 ods. 2.

Podľa § 18a ods. 1 zákona o správe majetku štátu na majetok štátu v správe správcu uvedeného v § 1 ods. 1 nemožno uskutočniť výkon rozhodnutia, konkurzné konanie a vyrovnacie konanie podľa osobitných predpisov. Podľa odseku 2 sa ustanovenie odseku 1 nevzťahuje na výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky odpísaním z účtu v banke, na ktorý sa vzťahuje osobitný predpis.

Ústavný súd skúmal možné porušenie sťažovateľom označených práv. Zisťoval najmä, či všeobecný súd v namietanom uznesení interpretoval príslušné ustanovenia v súlade s ústavnými princípmi zakotvenými v ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

Z tohto hľadiska posudzoval ústavný súd namietané uznesenie krajského súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„V prejednávanej veci oprávnený navrhol vykonanie exekúcie na základe uznesenia Okresného súdu Trenčín zo dňa 23.12.2008, č.k. 6T/34/2007-244, ktorým bola oprávnenému priznaná uplatnená odmena a náhrada hotových výdavkov vo výške 170,75 eur. Z návrhu na vykonanie exekúcie vyplýva, že povinný, ktorým je Okresný súd Trenčín, si svoju povinnosť, vyplývajúcu z citovaného rozhodnutia, dobrovoľne nesplnil.

V prípade, pokiaľ je poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi vydané, vydané poverenie exekútora oprávňuje na procesné úkony, ktorých účelom je uspokojenie pohľadávky oprávneného. Tieto procesné úkony zasahujú do právom chránených záujmov povinného. Nie každý majetok možno exekúciou postihnúť. Z exekúcie je totiž vylúčený taký

majetok, ktorý vzhľadom na svoj špecifický, zákonom určený charakter, nemôže podliehať režimu exekučného konania. Obmedzenie exekúcie môže vyplynúť z Exekučného poriadku, ale aj z osobitných zákonov.

Pokiaľ povinnou osobou je štátna rozpočtová organizácia, vykonávajúca správu majetku štátu a svojimi príjmami a výdavkami je napojená na štátny rozpočet tak, ako tomu je v danom prípade, odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že exekúciu za použitia ust. § 18a ods. 1,2 zákona č. 278/1993 Z.z. a § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov nie je prípustné vykonať. Dôvodne preto okresný súd v súlade s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku žiadosť o udelenie poverenia zamietol.“

Ústavný súd vychádza zo zásady, že právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Takto vymedzený obsah základného práva na súdnu ochranu sa uplatňuje aj v nútenom výkone súdneho a iného rozhodnutia. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle citovaného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie a ak prijme rozhodnutie, aby pritom vychádzal z toho, čo objektívne zistil.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že rozhodnutím všeobecných súdov o zamietnutí žiadosti exekútorky o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie priznali súdy povinnému subjektu úplnú exekučnoprávnu imunitu. Túto skutočnosť odôvodnili ustanovením § 18a ods. 1 zákona o správe majetku štátu a § 8 ods. 10 zákona o rozpočtových pravidlách. Všeobecné súdy nevzali do úvahy, že exekučnoprávna imunita

v zmysle už citovaných zákonných ustanovení sa vzťahuje nie na príslušný subjekt, ale na konkrétny majetok. Zákon v tomto prípade neposkytuje súdom ako štátnym rozpočtovým organizáciám úplné vyňatie z exekúcie tým, že by ich explicitne uvádzal ako subjekty, proti ktorým je exekúcia absolútne neprípustná. Z exekúcie sú vylúčené podľa zákona len konkrétne časti majetku, čo úplne nevyklučuje možnosť existencie majetku, ktorý zo zákona nie je vylúčený z exekúcie.

Prvostupňový ani odvolací súd nevzali na zreteľ, že je na exekútorovi zvoliť si spôsob exekúcie a až potom je možné zistiť, či tento spôsob by viedol k postihnutiu majetku (vecí, práv a pohľadávok), ktoré sú podľa príslušných právnych predpisov vylúčené z exekúcie, a preto vo vzťahu k nim možno exekúciu zastaviť. Na tomto mieste ústavný súd zdôrazňuje, že právnou podstatou súdnej exekúcie je ručenie povinnej osoby za nútene vymáhané nároky celým jej majetkom s výnimkou toho majetku, ktorý je preukázateľne (skutkovo) podľa osobitných zákonov vylúčený z exekúcie. Z exekúcie v danom prípade nie je vylúčený konkrétny subjekt, dokonca ani celý jeho majetok, ale len jeho jednotlivé časti (veci, práva a pohľadávky). Potvrďuje to aj znenie § 8 ods. 10 zákona o rozpočtových pravidlách a § 18a zákona o správe majetku štátu.

Súdy v tomto prípade svojimi rozhodnutiami úplne a v celom rozsahu vylúčili možnosť súdnej exekúcie bez toho, aby bolo spoľahlivo preukázané, že povinný nemá iný majetok, ktorý z exekúcie nie je vylúčený, čím zasiahli do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože mu neposkytli možnosť byť v konkrétnom prípade účastníkom konania.

Ústavný súd dospel tiež k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, ktorého sa krajský súd dopustil aj tým, že svoje potvrdzujúce rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Obsah odvolania sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu vyžaduje podrobnejšie sa vysporiadať v odôvodnení namietaného uznesenia krajského súdu s jednotlivými odvolacími námietkami, ktoré smerovali predovšetkým k právnemu posúdeniu veci.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že uznesením krajského súdu č. k. 4 CoE 259/2010-22 z 26. augusta 2010 bolo porušené základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku).

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd vykladá a aplikuje čl. 20 ústavy tak, aby jeho výklad a aplikácia boli v súlade s čl. 1 dodatkového protokolu (PL. ÚS 17/00) i s jeho výkladom a aplikáciou Európskeho súdu pre ľudské práva. Preto posudzuje námietky sťažovateľov týkajúce sa porušenia základného práva podľa čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu spoločne, zvlášť v prípadoch, ak sťažovatelia namietajú porušenie svojich označených práv rovnakým skutkovým stavom.

Pretože ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd potvrdzujúcim výrokom napadnutého uznesenia o zamietnutí žiadosti súdnej exekútorky o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré zároveň zrušil, otvára sa po vrátení veci na ďalšie konanie podľa názoru ústavného súdu priestor na to, aby sa krajský súd sám vyrovnal s ochranou označených práv hmotného charakteru, v ktorom je navyše viazaný záväzným právnym názorom ústavného súdu. Ústavný súd preto sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, nevyhovel (bod 4 výroku), uprednostňujúc právomoc všeobecného súdu na ochranu subjektívnych hmotných práv účastníkov konania pred ochranou v konaní pred ústavným súdom.

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

V zmysle citovaných ustanovení ústavný súd uznesenie krajského súdu č. k. 4 CoE 259/2010-22 z 26. augusta 2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Právna zástupkyňa sťažovateľa si uplatnila trovy právneho zastúpenia v sume 303,31 € za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2010.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky a priznal sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2010 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti z 10. decembra 2010). Za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2010 patrí odmena v sume dvakrát po 120,23 €, čo spolu s režijným paušálom dvakrát po 7,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 254,88 €. Uvedená suma bola zvýšená o daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) vo výške 19 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, pretože advokátska kancelária zastupujúca sťažovateľa je platcom tejto dane. Sťažovateľovi vznikol nárok na úhradu trov konania v celkovej sume 303,31 €, ústavný súd preto priznal sťažovateľovi náhradu trov v uplatnenej výške (bod 3 výroku).

Trovy konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) podľa výroku rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2011